सर्गः ७ ततः प्रियोपात्तरसे ऽधरोष्ठे निवेश्य दध्मौ जलजं कुमारः। तेन स्वहस्तार्जितमेकवीरः पिबन्य शोमूर्त्तमिवाबभासे ॥ ६३॥ शङ्खस्वनाभिज्ञतया निवृत्तास्तं सन्नशत्रुं ददृशुः स्वयोधाः। निमीलितानामिव पङ्कजानां मध्ये स्फुरन्तं प्रतिमाशशाङ्कं ॥ ४६॥

ततइति। ततस्तदनन्तरं कुमारोजोऽधरे नीचे ओष्ठे निवेश्य स्थापयित्वा जलजं शङ्खं दध्मौवादितवान् किं० अधरोष्ठे प्रियया इन्दुमत्या उपात्तोगृहीतो रसोयेन तस्मिन् किं० कुमारः एकवीरोमहाशूरः तेनौष्ठस्य शङ्खेन स्वस्य हस्ताभ्यामर्जितं सञ्चितं मूर्तं मूर्त्तियुक्तं यशः पिबन् पानं कुर्व्वन्निवा बभासे शुशुभे॥ ६३॥ शङ्खेति। स्वस्याजस्य योधाभटास्तमजं ददृशुः किं० योधाः शङ्खस्य योस्वनः शब्दस्तस्याभिज्ञतया ज्ञातृतया निवृत्ताः पलायनात् किं० तं सन्नानिद्रावन्तः शत्रवा यस्य तंकमिव निमीलितानां संकुचितानां पङ्कजानां कमलानां मध्ये स्फुरन्तं शोभमानं प्रतिमा मूर्त्तिस्तद्रूपं शशाङ्कं चन्द्रमिव ॥ ६४॥